

Sygn. akt VII U 1653/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Popielińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Adrianna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 09 października 2013 r. w Gdańsku

sprawy B. Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

wydanie zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek

na skutek odwołania B. Ś.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 12 kwietnia 2013 r. nr (...)

oddala odwołanie.

/ Na oryginale właściwy podpis /

Sygnatura akt: VII U 1653/13

UZASADNIENIE

Decyzją dnia 12 kwietnia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił płatnikowi składek B. Ś. wydania zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenia zdrowotne oraz Fundusz Pracy.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że zgodnie z art. 47 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych płatnik składkę prowadzący działalność gospodarcza ma obowiązek przysyłać w określonym terminie deklaracje rozliczeniowe oraz opłacać składki za dany miesiąc. Płatnik składek B. Ś. powyższego obowiązku nie dopełnił, przeprowadzone postępowanie wyjaśniające wykazało zaległości na koncie płatnika z tytułu:

- Funduszu Ubezpieczeń Społecznych a okres od lutego do maja 1999 r., od lipca do listopada 1999 r., od stycznia do lipca 2000 r., za styczeń 2005 r., od maja do czerwca 2006 r., od lutego do maja 2007 r., od maja 2010 r. do kwietnia 2011 r. w kwocie 14.905,90 zł oraz
- Funduszu pracy i FGŚP za okresy: sierpień 1999 r., od marca do kwietnia 2000 r., za grudzień 2003 r., od maja do czerwca 2006 r., od lutego do maja 2007 r., od maja 2010 r. do kwietnia 2011 r. w kwocie 883,46 zł.

Do należności należało doliczyć odsetki zgodnie z art. 23 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz należne koszty upomnienia i koszty egzekucyjne.

Płatnik składek B. Ś. odwołał się o powyższej decyzji zaskarżając ją w całości i zarzucając jej:

- błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia ZUS polegający na przyjęciu, iż płatnik posiada wymagalne zaległości z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne oraz Fundusz Pracy w kwotach wynikających z uzasadnienia decyzji uniemożliwiający wydanie zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne oraz Fundusz Pracy,
- naruszenie przepisów art. 219 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. „Kodeks postępowania administracyjnego” (Dz. U z 2013 r., poz. 267) - dalej k.p.a i art. 83b ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez bezzasadne nieuwzględnienie mojego wniosku z dnia 11 kwietnia 2013 r. i bezpodstawną odmowę wydania zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne oraz Fundusz Pracy, mimo przedawnienia składek wymienionych w uzasadnieniu kwestionowanej decyzji, i złożenia wniosku z dnia 25 lutego 2013 r. o umorzenie zadłużenia zgłoszonego na podstawie ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzenie należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz. U. z 2012r., póź. 1551),
- art. 35 ust. 3 i 4 oraz art. 36 ustawy z dnia 25 listopada 1986 r. o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz. U z 1989r., Nr 25, poz. 137 ze zmian.) poprzez powołanie się przez ZUS w skarżonej decyzji na przedawnione należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne oraz Fundusz Pracy,
- art. 24 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych - w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2002 r. (obecnie: tekst jednolity Dz. U. z 2009 r., Nr 205, poz. 1585 z późn. zmian.) poprzez powołanie się przez ZUS w skarżonej decyzji na przedawnione należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne oraz Fundusz Pracy.

Zarzucając powyższe płatnik składek wniosła o:

- zmianę zaskarżonej decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez ustalenie, iż B. Ś. nie posiada zaległości z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne oraz Fundusz Pracy,
- zasądzenie od pozwanego ZUS na rzecz B. Ś. zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych,
- przeprowadzenie rozprawy również w nieobecności powoda,
- zastosowanie możliwości wynikających z przepisu art. 83 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 477⁹ g 2 k.p.c. - dokonanie zmiany lub uchYLENIA decyzji przez organ rentowy ze względu na przedawnienie składek, bez konieczności przesyłania odwołania do sądu,
- zawieszenie postępowania w niniejszej sprawie na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. do czasu rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego, tj. rozpatrzenia przez (...) Oddział w G. w/w wniosku z dnia 25 lutego 2013 r. o umorzenie zadłużenia zgłoszonego na podstawie ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzenie należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz U. z 2012 r., poz. 1551), o ile należności nie uległy przedawnieniu w części lub w całości oraz
- o dopuszczenie dowodu z akt Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych o sygnaturze VII U 2297/12 oraz z akt rentowych pozwanego, w tym akt postępowania egzekucyjnego z pisemnym wyjaśnieniem prawidłowości dokonanych czynności oraz wskazania aktualnego stanu rozliczeń wszystkich kont dotyczących płatnika, ze wskazaniem sposobu zaliczenia wpłat dokonanych dobrowolnie na poczet składek

dotyczących spornego okresu oraz ewentualnie ściągniętych w trakcie postępowań egzekucyjnych w administracji na okoliczność nieskutecznego wszczęcia egzekucji administracyjnej i przedawnienia zobowiązań objętych tytułami wykonawczymi, na które powołuje się ZUS w odpowiedzi na odwołanie, w celu wykazania, iż ZUS bezzasadnie odmówił płatnikowi wydania zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, o dołączenie do akt niniejszej sprawy akt Sądu Okręgowego VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych sygn. akt: VII U 2297/12 oraz o zasądzenie od płatnika na rzecz pozwanego kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 25 maja 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił B. Ś. wydania zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy.

Niesporne.

Na skutek odwołania płatnika składek, powyższa kwestia była przedmiotem postępowania przed tut. Sądem w sprawie o sygn. akt: VII U 2297/12. Wobec skutecznego cofnięcia odwołania postanowieniem z dnia 26 czerwca 2013r. Sąd umorzył postępowanie odwoławcze.

(dowód : odwołanie z dnia 18 czerwca 2012 r. – k. 2-4 akt sprawy o sygn.: VII U 2297/12, protokół z dnia 26 czerwca 2013 r. – k. 82-83, postanowienie z dnia 26 czerwca 2013 r. – k. 85 akt sprawy o sygn.: VII U 2297/12)

Płatnik składek B. Ś. w dniu 25 lutego 2013 r. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o umorzenie nieopłaconych należności za okres od dnia 1 stycznia 1999 r. do 28 lutego 2009 r. tj. okres objęty abolicją, tj. składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy, do opłacania których była zobowiązana z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, którą zlikwidowała z dniem 18 lutego 2013 r.

(dowód : wniosek z dnia 25 lutego 2013 r. – w aktach rentowych)

W dniu 11 kwietnia 2013 r. B. Ś. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o wydanie zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek.

(dowód : wniosek z dnia 11 kwietnia 2103 r. – w aktach rentowych ZUS)

Przeprowadzone postępowanie wyjaśniające wykazało zaległości na koncie płatnika z tytułu:

- Funduszu Ubezpieczeń Społecznych a okres od lutego do maja 1999 r., od lipca do listopada 1999 r., od stycznia do lipca 2000 r., za styczeń 2005 r., od maja do czerwca 2006 r., od lutego do maja 2007 r., od maja 2010 r. do kwietnia 2011 r. w kwocie 14.905,90 zł oraz
- Fundusz pracy i FGŚP za okresy: sierpień 1999 r., od marca do kwietnia 2000 r., za grudzień 2003 r., od maja do czerwca 2006 r., od lutego do maja 2007 r., od maja 2010 r. do kwietnia 2011 r. w kwocie 883,46 zł.
- plus odsetki oraz należne koszty upomnienia i koszty egzekucyjne.

W związku z powyższym zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 12 kwietnia 2013r. organ rentowy odmówił płatnikowi składek B. Ś. wydania zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenia zdrowotne oraz Fundusz Pracy.

(dowód : rozliczenia wpłat na należności płatnika – k. 59-67 akt sprawy o sygn.: VII U 2297/12, decyzja z dnia 12 kwietnia 2013 r. – w aktach rentowych)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy B. Ś. nie jest zasadne i jako takie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie i wnikliwie przeanalizowanego materiału dowodowego, który Sąd Okręgowy uznał za wystarczający do dokonania wyczerpujących ustaleń faktycznych, Sąd uznał stanowisko pozwanego organu ubezpieczeniowego za prawidłowe.

Przedmiotem niniejszego postępowania było kwestia odmowy wydania zaświadczenia o nie zaleganiu ze składkami na ubezpieczenia, które miał obowiązek odprowadzać wobec faktu prowadzenia przez niego pozarolniczej działalności gospodarczej.

W ocenie Sądu Okręgowego – opierając się przede wszystkim – dokumentach rozliczeniowych znajdujących się aktach rentowych i w aktach sprawy prowadzonej przed tut. Sądem w sprawie o sygn.: VII U 2297/12 oraz dokumentu w postaci wniosku o umorzenie należności składkowych z dnia 25 lutego 2013 r. przyjąć należało, iż wobec ustalenia zaległości składkowych płatnika, na uwzględnienie w całości zasługiwało stanowisko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G..

Odnosząc się jednak w pierwszej kolejności do argumentacji płatnika składek, dotyczącej wydania przez organ rentowy decyzji z naruszeniem przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, należy wskazać, że nie zasługuje ona na uwzględnienie. W postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych zastosowanie znajdują przepisy kodeksu postępowania cywilnego, a nie przepisy kodeksu postępowania administracyjnego, w związku z czym nie ma możliwości badania w świetle przepisów tego kodeksu prawidłowości wydanej przez organ rentowy decyzji. Sąd ubezpieczeń społecznych - jako sąd powszechny - może i powinien dostrzegać jedynie takie wady formalne decyzji administracyjnej, które decyzję tę dyskwalifikują w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego (por. uchwały Sądu Najwyższego z 21 listopada 1980r., III CZP 43/80, OSNCP 1981 nr 8, póż. 142, z 27 listopada 1984r., III CZP 70/84, OSNCP 1985 nr 8, póż. 108 oraz z 21 września 1984r., III CZP 53/84, OSNCP 1985 nr 5-6, póż. 65), jako przedmiotu odwołania. Stwierdzenie takiej wady następuje jednak tylko dla celów postępowania cywilnego i ze skutkami dla tego tylko postępowania. Sąd Okręgowy podziela powyżej wyrażone stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w postanowieniu z 28 maja 2002r., II UKN 356/01, OSNP 2004/3/52, przychylając się do stwierdzenia, iż postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej jest samodzielnym postępowaniem administracyjnym ograniczającym się do ustalenia, czy decyzja dotknięta jest jedną z wad wymienionych w art. 156 § 1 pkt 1-7 k.p.a. Rozstrzygnięcie kończące to postępowanie następuje w drodze decyzji (art. 158 § 1 k.p.a.) podejmowanej przez organ administracji publicznej (art. 156 § 1 k.p.a.), toteż orzekanie w tej kwestii przez sąd powszechny byłoby naruszeniem kompetencji właściwego organu administracji publicznej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy stwierdził, że w niniejszym postępowaniu wskazane naruszenia prawa administracyjnego pozostają poza sferą rozważań Sądu Okręgowego, a podniesione zarzuty nie skutkują uznaniem , iż zaskarżona decyzja zawiera takie wady formalne, które dyskwalifikują ją w stopniu , który odbiera jej cechy aktu administracyjnego.

Następnie wyjaśnienia wymaga, że zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 205 poz. 1585 j.t. ze zm.), dalej: ustawa systemowa, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi.

W myśl art. 11 ust. 2 tejże ustawy dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu podlegają na swój wniosek osoby objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi, wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 5.

Z kolei według art. 12 ust. 1 ustawy obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. nr 220 poz. 1447 j.t. ze zm.) działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

W myśl art. 6 ust. 1 powyższej ustawy za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych.

Zgodnie z art. 13 pkt 4 ustawy systemowej obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne w następujących okresach - osoby prowadzące pozarolniczą działalność - od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Z przepisu art. 46 ust. 1 ustawy systemowej wynika, iż płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy.

Jak wskazuje regulacja procedury administracyjnej, odmowa wydania zaświadczenia bądź zaświadczenia o treści żądanej przez osobę ubiegającą się o nie następuje w drodze postanowienia, na które służy zażalenie (art. 219 k.p.a.).

Z dorobku judykatury wynika, iż treścią zaświadczenia musi być jedynie pozytywne załatwienie wniosku osoby ubiegającej się o potwierdzenie faktu lub stanu prawnego; w sytuacji gdy dowody posiadane przez organ nie pozwalają na uwzględnienie wniosku, organ ten może wydać jedynie orzeczenie odmawiające wydania zaświadczenia (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 10 marca 2011 r., II SA/Gd 971/10). Właściwy organ może odmówić wydania zaświadczenia o żądanej treści, jeżeli miałyby to prowadzić do poświadczenia stanu prawnego niezgodnego z danymi wynikającymi z prowadzonej przez organ ewidencji (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 17 września 2010 r., VII SA/Wa 1072/10). Od decyzji organu rentowego odmawiającej wydania zaświadczenia o nie zaleganiu w opłacaniu składek na ubezpieczenia społeczne przysługuje odwołanie do sądu ubezpieczeń społecznych, gdyż jest to sprawa z zakresu ubezpieczeń społecznych. Zakres rozstrzygnięcia w takiej sprawie (czyli ustaleń i oceny prawnej) obejmuje jedynie to, czy na chwilę decyzji o odmowie wydania żadanego zaświadczenia wnioskodawca miał zaległości składkowe (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2009 r., II UK 52/09; podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2007 r., II UK 279/06).

Modyfikację powyższej zasady z art. 219 k.p.a. w zakresie trybu odwoławczego w przypadku decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wynika wprost z regulacji art. 83b ustawy systemowej, zgodnie z której ust. 1 jeżeli przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego przewidują wydanie postanowienia kończącego postępowanie w sprawie, Zakład w tych przypadkach wydaje decyzję. W myśl zaś ust. 2 od wydanych w trakcie postępowania innych postanowień Zakładu zażalenie nie przysługuje.

W powyższym zakresie również zajął stanowisko Sąd Najwyższy podkreślając, iż tam gdzie jest spór co do prawa, tam nie powinno być w tym zakresie wydane zaświadczenie, gdyż ma ono jedynie potwierdzać stan rzeczy na podstawie posiadanych przez organ rentowy danych (art. 218 § 1 w związku z art. 217 § 2 pkt 2 k.p.a.). Zaświadczenie o niezaleganiu w opłacaniu składek nie jest decyzją, natomiast odmowa wydania takiego zaświadczenia przez pozwanego nie może być postanowieniem lecz tylko decyzją (art. 83b ust. 1 u.s.u.s. w związku z art. 219 k.p.a.). Zaświadczenie jest więc przejawem wiedzy, nie zaś woli organu rentowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2009 r., II UK 52/09).

Zaskarżona przez płatnika decyzja w sprawie odmowy wydania zaświadczenia o nie zaleganiu w opłacie składek na ubezpieczenia społeczne została wydana w dniu 12 kwietnia 2013 r. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym szczegółowego rozliczenia stanu konta ubezpieczonej przedstawionego przez pozwany organ

rentowy, wskazuje, że na dzień jej wydania nie było podstaw dla wydania zaświadczenia o nie zaleganiu w opłacaniu składek, albowiem na koncie płatnika składek istniały zaległości składkowe za okresy poprzedzające datę wydania spornej decyzji. Wskazać przy tym należy, występowaniu tych zaległości płatnik skutecznie nie zaprzeczył – nie przedstawił bowiem żadnych dowodów świadczących o braku zadłużenia, ograniczając się jedynie do kwestionowania prawidłowości rozliczenia stanu konta, nie przedstawiając żadnych kontrdowodów, które podważyłyby rzetelność wyliczeń pozwanego.

Wskazania wymaga bowiem, że zgodnie z art. 46 u.s.u.s., płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. Zatem wnioskodawca twierdząc, że za poszczególne miesiące wskazane w zaskarżonej decyzji opłacił należne składki w terminie lub kwestionując wysokość należności, co organ rentowy wykazał dokumentami rozliczeniowymi, winien te okoliczności udowodnić, zgodnie z obowiązkiem wynikającym z art. 232 k.p.c. oraz z regułą z art. 6 k.c., iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 9 kwietnia 2013 r., III AUa 1371/12). Płatnik B. Ś., na okoliczność braku zaległości składkowych wobec organu rentowego nie przedstawiła żadnych dowodów, a wręcz przeciwnie, składając wniosek z dnia 25 lutego 2013 r. o umorzenie należności, potwierdziła, iż takie zadłużenie faktycznie w jej ocenie występuje i jest zasadne.

Wskazać należy także na przepis art. 34 ustawy systemowej, zgodnie z którym to Zakład Ubezpieczeń Społecznych zapewnia rzetelność i kompletność informacji gromadzonych na kontach ubezpieczonych i na kontach płatników składek w sposób uregulowany tą ustawą.

Regulacja powyższa znalazła pełne odzwierciedlenie w działaniach pozwanego organu ubezpieczeniowego podejmowanych w przedmiotowej sprawie, bowiem – jak ustalił Sąd – ustalenia pozwanego w zakresie występowania zaległości składkowych płatnika za sporne okresy były trafne i prawidłowe (zatem oparte na informacjach rzetelnych i kompletnych), a płatnik B. Ś., jak wskazano wyżej, nie przedstawiła żadnych dowodów na potwierdzenie jej stanowiska.

Tym samym, w ocenie Sądu Okręgowego, należało jednoznacznie przyjąć, iż płatnik nie zakwestionowała skutecznie stanowiska ZUS, a zaskarżoną w sprawie odmowną decyzję pozwanego należało uznać za odpowiadającą prawu i stanowi faktycznemu.

W ocenie Sądu na uwzględnienie nie zasługiwał również zgłoszony w toku niniejszego postępowania zarzut przedawnienia.

Zgodnie bowiem z treścią art. 24 ust.4 ustawy o z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz.1585 j.t.) w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2002 r. należności z tytułu składek ulegały przedawnieniu po upływie 5 lat a w przypadku przerwania biegu przedawnienia po upływie 10 lat. Bieg terminu przedawnienia przerywała m.in. każda czynność zmierzająca do ściągnięcia tych należności, jeśli o czynności tej został zawiadomiony dłużnik. Kolejno przepisy obowiązujące do dnia 31 grudnia 2011 r. wprowadzały przedawnienie należności z tytułu składek na Fundusz Ubezpieczeń społecznych, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy po upływie 10 lat, licząc od dnia ich wymagalności. Dopiero ustawa z dnia 16 września 2011 r. redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców (Dz. U. z 2011 r. Nr 323, poz. 1378) wprowadziła skrócenie okresu przedawnienia należności z tytułu składek z 10 na 5 lat. Ustawa wprowadziła również przepisy przejściowe, regulujące przedawnienie w przypadku, gdy jego bieg rozpoczął się przed 1 stycznia 2012 r.

Zgodnie z **Art. 27. 1.** Do przedawnienia należności z tytułu składek, o którym mowa w art. 24 ust. 4 ustawy systemowej, którego bieg rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2012 r., stosuje się przepisy w brzmieniu nadanym wskazaną ustawą, z tym że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia 1 stycznia 2012 r.

2. Jeżeli przedawnienie rozpoczęte przed dniem 1 stycznia 2012 r. nastąpiłoby zgodnie z przepisami dotychczasowymi wcześniej, przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do (...) nienależnie opłaconych składek, o których mowa w art. 24 ust. 6g ustawy systemowej.

Przenosząc zatem powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż bezspornie wykazane przez pozwanego organ zaległości w całości nie były przedawnione (chociażby co do składek należnych za styczeń 2005r. i następujących wykazanych w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji .)

Nadto podkreślenia wymaga, iż nawet przedawnione zaległości są nadal zaległościami istniejącymi na koncie płatnika jako nieuregulowane , jedynie ich egzekucja nie jest możliwa w przypadku skutecznego podniesienia zarzutu przedawnienia. W niniejszej sprawie problemem nie jest zaś egzekucja należności składkowych a jedynie wydanie żądanego zaświadczenia.

Na uwzględnienie nie zasługiwał również wniosek płatnika o zawieszenie postępowania uwagi na toczące się przed organem rentowym postępowanie z wniosku z dnia 25 lutego 2013 r. płatnika o umorzenie należności. Zauważyć należy bowiem, że w dacie wydania zaskarżonej decyzji powyższa kwestia nie została jeszcze rozstrzygnięta, a organ rentowy odmawiając wydania wnioskowanego zaświadczenia, dał wyraz ustalonemu na tamtą chwilę stanowi faktycznemu.

Okoliczności podniesione przez ubezpieczoną dla uzasadnienia wniosku o zawieszenie postępowania pozostają bez wpływu na rozstrzygnięcie w świetle ustaleń co do wykazanego zadłużenia na koncie płatnika , co uzasadniało oddalenie wniosku na zasadzie art. 177§1 pkt 3 k.p.c. wnioskując a contrario.

Konkludując, materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwolił Sądowi Okręgowemu na dokonanie ustaleń , iż płatnik zalegał z należnościami składkowymi w stosunku do pozwanego organu ubezpieczeniowego – co znalazło odzwierciedlenie w dokumentacji przedłożonej przez pozwanego i nie zakwestionowanej skutecznie przez pozwaną, szczególnie wobec złożenia przez ubezpieczoną wniosku o umorzenie zaległości w trybie ustawy z dnia 09 listopada 2012r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz. U z 2012r. poz. 1551)

Biorąc zatem pod uwagę, iż w sposób jednoznaczny wykazano, że płatnik posiadała zadłużenie z tytułu nieopłaconych składek na rzecz pozwanego - brak było podstaw dla wydania stosownego zaświadczenia o nie zaleganiu z zapłatą składek. Tym samym, zaskarżona decyzja pozwanego organu ubezpieczeniowego z dnia 12 kwietnia 2013 r. jest prawidłowa i odpowiada prawu.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy, na zasadzie w/w przepisów i art. 477⁽⁽¹⁴⁾⁾ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie płatnika składek B. Ś. uznając je za niezasadne.

SSO Monika Popielińska